

„Danikeren“
Et ugentligt Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,
udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Neb.

„Danikeren“ udkommer hver Fredag og Fredag
Pris pr. Aargang.
De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00
Bladet udsendes i Fortsat.

Beskrivelse, Betaling, Adressforandring og
andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Neb.

Redaktør: A. M. Andersen.
Alle Bidrag til „Danikeren“'s Indhold:
Korrespondancer, Artikler og
andret angaaende Bladet adresseres:
A. M. Andersen, Blair, Neb.

Entered at Blair Postoffice as second
class matter.

Advertising Rates made known upon
application.

I Tilfælde af Uregelmæssigheder ved
Modtagelsen af Bladet, enten 10- at føde hos dem
hvorfor at faa Oplysning om det averterede,
hendes De altid omtale, at De faa Avertisse-
mentet i dette Blad. Det vil være til gen-
stig Nytte.

Naar Paaske henveder sig til Folk, der
averterer i Bladet, enten 10- at føde hos dem
hvorfor at faa Oplysning om det averterede,
hendes De altid omtale, at De faa Avertisse-
mentet i dette Blad. Det vil være til gen-
stig Nytte.

Fra den forenede norske Kirke
meddeles — hvad vi før har om-
talt vilde ise — at fra Nytaar 1911
forhøjes Abonnementsprisen paa „Lu-
theranen“ fra \$1 til \$1.25 for Aar-
ret.

En privat Henvendelse til Sam-
fundets Præster om at gøre et jule-
frokost paa at naa det Maal, som
Aarssmødet satte for ikke at forhøje
Abonnementsprisen paa „Danikeren“,
er, saa vidt Svaret er indløbet, hve-
den mødt med megen Velvilje.
Hvis de, som ikke har ladet høre
fra sig endnu, giver ligeaa favora-
ble Svar som de førte, hvad vi
haaber, de gør, saa naar vi Maal.

Som det kan læses under „Søn-
derjylland“ i dette Nr., lod den ty-
ske Skjæfer i en Tale fornylig følgen-
de Ord falde: „Den næste Krig
kræver fulde Nerver, og den Na-
tion vil sejre, som har det mindste
Alkoholforbrug.“ Det var til Mari-
nesoldater, han talte, saa det er ikke
nødvendigt at drage den Slutning,
at Skjæferen omgaaes med skjulte
Krigsplaner. Men funde og stærke
Nerver er der god Brug for i alle
Livssjællinger.

I Anledning af Rundgørelsen om
næste „dansk-amerikanske Stævne“
gaar det vel an at spørge: Skal alle
disse Stævner holdes derhjemme i
gamle Danmark? Det er noget langt
for Dansk-Amerikanere, som jo da
bor i Amerika, at rejse efter et jaad-
ant Møde. Skal et større Antal
herfra med til et jaadant Stævne,
saa koster det store Summer. Bar
det ikke bedre at give de Penge en
jaadan Rejse koster til Kirke og Skole
herovre og saa være fri for Støtte
til disse fra den danske Rigsdag?

Den katolske Biskop i La Crosse,
Wis., har erklæret, at herester kan
ingen Protestant inden for hans
Bispedømme blive gift med en ka-
tolik, uden at han først forud i 6
Uger er bleven undervist af en ka-
tolisk Præst i Kirkens Lære. Man
mener at have set saa gode Resulta-
ter af denne Lov, at man begynder
at indføre den i andre Bispedømmer.
— Katolikkerne tilkommer Lak for,
at de har taget dette Skridt til at
vanfælgiggøre Indværelsen af religi-
øst blandede Egtelæber.

Om en Præst, der ikke gjorde sig
Strapper over at gaa ind i en Sa-
loon og tage en Drif, sagde iflg.
„The Luth.“ en Lutheraner: „Jeg
og mine Venner holdt meget af
denne Mand. Han var saa liberal,
hans Syn saa bredt, og han præ-
dikede ikke, at det var Synd at drif-
fe.“ Men agtede I ham lige
saa meget, som I holdt af ham?
blev der spurgt. Det indrømmedes,
at det ikke nødvendigvis var Synd
at tage en Drif — heller ikke var
det en Dyd. „Stærke Drifke apper-
terer til det dyriffe i Mennesket,
særlig naar de bliver en Nødvæn-
dighed. Et Menneske kan blive til

et Dyr uden at prøve derpaa; men
han kan ikke blive et jand t Men-
neske uden Anstrengeffe.“

Sprogvanfælligheden.

Forleden udtalte en af vore Præ-
ster ved en vis Lejlighed: Skal vort
danske Folk samles, saa maa det
ise i det danske Sprog.

Det var nu hans Erfarung, og
den havde formet sig til en An-
skuelse.

Et Par Dage efter blev det for-
talt mig, at en vis dansk Præst
nu holder Gudstjeneste paa Engelsk
hver anden Søndag.

Og man paastod, at det havde
jat helt nyt Liv i Menighedsarbej-
det; der kom saa mange flere til
den engelske end til den danske
Gudstjeneste.

Det var en forskellig Erfarung,
som naturligvis formede sig til en for-
skellig Anskuelse.

Man kan deraf i det mindste
lære, at man ikke skal lade sig be-
lemme af Enkeltmands Erfarung.

Naar vi som Kirkesamfund søger
Løsning paa Sprogvanfælligheden,
saa maa vi tage de forskelliges Er-
faringer med i Betragtning.

Thi vi maa nu ordne og indret-
te os efter, som Forholdene er; det
er vi nødt til.

Ved Siden af de to anførte Til-
fælde, kan jeg nævne, at jeg i Aar
første Gang underviser en Kon-
firmandsklasse paa Engelsk.

Der er 9 i Klassen, og jeg havde
næppe faaet Anledning til at un-
dervise nogen af dem i Guds Ord
paa Dansk.

Jeg var saa stillet over for Val-
get imellem at undervise dem paa
Engelsk eller ikke at undervise dem.
I flere Tilfælde er kun den ene
af Forældrene dansk, men de stam-
mer alle sammen fra vor lutherffe
Kirke.

De er flinke i Engelsk, og de yn-
des at lære med Lydt, og saa er det
ogjaa en Lydt for mig at lære med
dem.

Naturligvis har det sin Vanske-
lighed at undervise paa Engelsk —
som al Begyndelse er joar.

Det er ikke saa svært at faa
Tungen til at lytne, men Vanske-
ligheden ligger væsentlig i at gøre
Engelsk til Hjertesprog.

Det var jaq forskellig Erfarung,
— og af Erfarung bliver man
klog, har de gamle sagt.

Jeg har intet imod, at Brødre
hæder det danske Sprog, vort Mo-
dersmaal, tværtimod.

Særlig synes jeg godt om det,
naar vedkommende saa ikke alene
gør det i Teori men tillige i Pra-
xis.

Kunde vi blot give vore Børn
lige saa god dansk Sprogundervis-
ning, som de faar engelsk, saa
talte de formodentlig lige saa ger-
ne Dansk som Engelsk.

Men — lad nu os, som har haft
saa god Anledning som nogen her
i Landet til at lære vore Børn
Dansk — lad os se paa Resulta-
terne.

Vore Børn kan godt baade tale,
lære og skrive Dansk, og de taler
det slet ikke ugerne.

Men læg Mærke til dem, naar
de samtaler med hvoandere eller
med andre unge Dansk-Amerikanere
— du hører ikke et dansk Ord.

Og Læsning? De læser ikke en-
gang den interessanteste og mest
spændende Historie paa Dansk.

Og Grunden dertil er simpel-
hen den, at det gaar saa meget let-
tere for dem at læse Engelsk.

Det har de jo lært og studeret
i en halv Snes Aar eller længere
i Skolen, saa det for dem er traadt
i Modersmaalets Sted.

Dog — lad os gøre, alt hvad vi
under Omstændigheder kan, for
vort Modersmaals Bevarelse. Bogen
kommer ikke let til at holde
til den Side.

Men saa sandt Sproget dog luv-
er et Middel til Maalet, og Maa-
let er Kristendommens Indpaa-
tning i den opvoksende Slægt, saa
lad os bruge det Sprog, der tjener
Maalet bedst.

Kan vi samle det danske Folk i det
danske Sprog, saa godt og vel —
saa længe det varer.

Men kan vi ikke naa vort Folk,
vor Kirkes Børn, vor Ungdom paa
Dansk, men derimod paa Engelsk,
lad os saa gøre, hvad vi kan.

Og i hvert Fald — lad os som

Kirkesamfund, særlig Præsterne, sø-
ge i Brug af det engelske Sprog,
saaledes, at naar Forholdene kræ-
ver, vi skal bruge det, at vi da
baade raader over et tilstrækkeligt
Sprogforraad og er i Stand til
at bruge det som Hjertesprog.
A. M. Andersen.

Riden Ring og Riden Naake.
(Af P. B. A.)

I.
„Dr. Peder ved Lykken i Møde
Alt gennem det vildsomme Dø.“

Det er ude paa Nebraska's Prairie
— for godt tyve Aar siden. Dagen
oprandt lys og høj over det lille
Settlement, hvis Befolknings Tælling
tal var Dansk. Det skulde blive
en stor Dag. Man havde gjort ef-
tra Anstrenge for, at den plan-
lagte Fests kunde blive en Sukkes —
som man nu forstod denne Veteg-
nelse.

Og det blev en Sukkes for ram-
me Alvor — i den Forstand, man
tog dette Ord i Forbindelse med
for Gaanden værende Anledning.

Men det blev tillige ved Guds
store Naade en Sukkes i sit mod-
sig Værdighed. Som nu skal fortæl-
les.

Man havde høstet godt. Væren der-
for tilfrem man vel sin egen Smar-
hed og ikke ham, der giver rige og
frugtbare Tider af Himmel. Man
jandt, at Sommerens Slæb og Sved
var et lille Høstgilde værd, med
rigelig Opvækning paa Spise-
og Drikkeborde.

Dagens Maalnummer var den
paa flere Egne i Fædrelandet be-
kendte Ringridning.

Og som en Ting jo helst maa
passe til en anden (for Symmetri-
ens Skyld), sjaaledes fandt man, at
Ringridningen ikke burde sættes i
Gang, for Deltagerne omkring de
medbragte Mønder havde faaet be-
hørigt „Mus paa Lampen.“

Og sjaaledes skete det da. Bore
Landsmand drak og sang og dan-
sede og pralede og gjorde Gane-
ben — og red Ringridning.

Men som sædvanlig: naar den
stærke Drif strømmer ind, da gaar
Forstanden i stille Sorgmod sin
Vej. Sjaaledes skete det ogsaa. De
blev fulde, og de blev gaale — og
de kom i Klammeri og Klubberi
og Raveknyt og Haandvug, og der
vandede blaa Svine og blodige Pan-
der. Og naturligvis gjorde Sejr-
herren Armatke, at han var Karf
for sin Sat og kunde vippe sin
Mand.

Og alt imens stod jo Kvinder og
Børn og saa til. Na, hvor søler
man det, naar det rigtig overvejes;
hvor menneffeligt uoverdigt, at en
Dustru med sine smaa skal være
Bidne til Mandens, Faderens Fuld-
skab og Bildskab — et Syn, der
saa Guds Engle til at vende de-
res Lajjn bort og hylle sig under
sine Vinger!

Omider var Mankrene tømte, og
der skulde tænkes paa Hjemfarten.
For abfittiges Vedkommende kunde
dette imidlertid være nemmere sagt
end gjort. Thi Vejen var i fine
Vinterdage alt andet end vejkom-
me. og Mand med Blyhad paa er
siddt Kuff.

Der var een af Deltagerne, som
havde faaet en god Portion mere,
end han havde godt af — lad os
falde ham Jens. Han har fortalt
mig, at han paa Hjemvejen havde
to „wire-gates“ at aabne. Men selv-
sigelig tænkte han ingen Ved paa
og førte barndis og durtch igennem
begge disse Forhindringer. Naq,
hjem kom han da med Kone og
Børn; men idet han nu vilde stige
ned af Bognet (ja, man kan vel i
Grunden sige, at det Udtryk „stige
ned“ af en Bogn passer til et fuldt
Menneske som en Galoppvade til en
Begravelse), fik han, Overbalance,
fordi Soveset jo — efter det almin-
delige Indtryk, der beherkede ham
— var overvægtig i Forhold til Res-
ten af Stroget, og tog sig en
svingende Duffert ned mellem He-
tene.

Et saadant Vandebums kunde
vel tænkes at have mange
forskellige Birkninger. Men da Jens
til sidst fik sig samlet op og slog
Sjæne opad, hvor hun, der havde
stænket ham sin rene Ungdomskar-
lighed, sad med sine to smaa Piger,
da tog den Tanke ham gennem den
taagede Hjerne: „Gvad er du i
Grunden for en Karf?“

Na, det er godt, at der dog al-
ligevel nu og da, mellem Aar og
Dag, er Mennesker, der spørger
sig selv saadan. For naar der spør-
ges sjaaledes med Alvor, er det jo
intet mindre end ægte, begyndende
Selvforkendelse.

Sidintil havde der intet kirke-
ligt Arbejde været drevet blandt vore
Landsmænd ude paa Prærien. Men
det ser næsten ud, som den almæg-
tige Gud ud af denne Satans Ring-
ridning til Menneskene til at ane
deres høje, herlige Bestemmelse. Thi
højt og herligt er det viselig at
være bestemt — ikke til Brede og
Fortabelse, men til Helliggørelse.
Og Helliggørelsens slagne Vej før-
er ikke der forbi, hvor Mennesker
nedværdiger deres Væ, og hvor
Gudsbilledet trampes under Fod.

Der blev begyndt et bedre Liv
og en højere Leven blandt vore
Landsmænd. De rejste den Højeste
et Tempel til hans Tjeneste, hvor
de og deres Børn henter Kraft og
Styrke til Livets daglige Strid.

II
Der er altsaa gaaet henved tyve
Aar.

Hvis vi nu — selv usynlige —
kunde titte ind i Jenses Hjem en
Aftenstund, vilde vi finde, at han
og hans Ungdomsbrud sidder ene
to.

Dog, tro ikke, de sidder i Sorg.
Nej, begge de to smaa Piger har
nu selv faaet Hjem og Husstand,
og de gør de gamle Glæde og Væ.
— Ser jeg ret, sjaar der vist et
Par Billeder hængende paa Midter-
bordet, der er sikkert de to smaa
Piger med deres Mand og Børn.

O, det dejlige Ord i vor hellige
Skript: „Værnebørn er de gamle
Krone.“ Det kan godt være, at
Jens og hans Dustru aldrig har
truffet til at læse dette Ord, men
dets Sandhed kender de ligefuld,
naar de sidder med hør et Værne-
barn paa Støbet og lærer de smaa
at ride Naake (det er noget helt
andet end Ringridning!).

Guds Hus og Guds Tjeneste er
deres Glæde og Lygt. Og ofte ta-
ler de med hinanden om, hvilken
Forskel der alligevel er mellem de-
res egen og deres Børns Ungdom.
Deres Børn er bleven sjaanedes for
mange Friftelser og synlige Dragel-
ser — selv om det nu ogjaa er i
det raa, halvvoilde Amerika!

Ja, de sidder ene, de gamle to.
Kloffen gaar til ti. Da tager Jens
en Bog frem, og stille og fredeligt
holder de Andagt — sjaanne Veteg-
nelse! Sjaanne Virkelighed, den be-
tegnede Andagt! Egentlig betyder det
vist „tænke paa“. Og under Andag-
ten tænker den Kristne jo paa, hvor
meget han har at takke Gud for af
jorhif Glæde og Lykke, tanker paa,
hvad det dog først skal blive der-
hjemme i Guds Stad, tanker paa,
at den, der bor i den Højestes Skjal
er vel forvaret, tanker paa den jo-
lige Tryghed, som følger med Ve-
vidtheden om Hvoilen i Troen paa
Syndernes Forladelse.

De holder Andagt og gaar til
Spise. Og derved tanker de vel og
saa paa, at den Dag kommer nær-
mere, da deres Legemer skal bæres
til det sidste Skillehed herredes og
forvares der for at fremstaa for-
klaret, forberiget, naar Guds En-
gel lader Vasunen forkynde, at
E v i g h e d e n (som man maa tale
saadan) er begyndt.

Missionen i Australien.

Angaaende denne Sag har Past.
Chr. Pedersen, Cordova, Neb., et
Stykke i „Danikeren“ for 9. Dec.
Past. Pedersen's gode Hjerteslag over-
for den Mission kender jeg. Uden
at han vidste noget om mine For-
slag til Kredsens Møde, skrev han til
mig: „Bilde det ikke være en sjaan
Mission for Nebraska's Kreds at op-
tage?“ Hans Tanke stemmede sja-
ledes godt med mine.

Gvad Past. P. skriver om at saa
grundige Oplysninger om Missio-
nen i Australien er ret og godt.
Selvsigelig gaa man vide, hvad
man gør ogsaa i dette Tilfælde.
Men jeg vilde ønske, at han ogsaa
havde sagt det samme paa Kreds-
mødet i Ruskin; maaffe kunde det
have først med sig, at Kredsen havde
taget Skridt i den Retning i Stedet
for at vise Sagen fra sig med
den paafaldende Kulde, som ellers

ikke synes at danne Præget paa
Nebraska's Kreds.

Past. P. tænker, at jeg kan have
følt Tryk af de mange Ind-
samlinger til Samfundets Birkom-
heder. Na, mit gamle Menneske har,
det plejede i min Natur har sm-
met sig. Men Tro og Dantante har
gerne funnet Kurere mig for saa-
dant Ildbeholdende.

„Herren har Brug for det.“ Ly-
der det fra Ordet til Troen. Og saa
fysler Tanken med Forholdene, som
de forefindes. Lad være, at der stit-
les mange Krav til Offervillighe-
den, ogsaa vort Kirkefolk har tem-
melig godt ved „den ene Ende selv“,
naar Bidragslisten kommer. Efter
Luf. 21, 4 ser det ud til, at Herren
bedømmer Ofret — ikke efter, hvad
man giver, men efter, hvad man
beholder for sig selv. Hvor saa En-
feltærvæ — „af sin Ejsendom“ —
der dog ofres! „Broderparten“ skal
vi nok betænke os selv med.

Nylig fortalte en af vore Præ-
ster mig, at et vist Sted, hvor han
virkede, havde man ingen Kirke,
sjaan Befolkningen var velstaaende;
og man mente ikke at kunde ind-
samle nok til at bygge sig en Kir-
ke for.

„Jo, det kan I sagtens.“ sagde
Præsten til Folkene der. „Flere af
eder har jo Automobil. Og hver
af disse har købt lige saa meget
som en Kirke vil koste. Men har en-
kelte af eder Maad til at give saa
mange Penge for et Skretøj, saa
kan I da sagtens alle sammen sam-
le den Sum, en Kirke vil koste at
bygge.“

„Jo, sig selv kan man ofre paa.
Man maa lære at ofre ogsaa store
Summer for Guds Rige.“

I Missions Tidenden fra Dan-
mark læser vi om Gaver fra 5,000
Kroner til 50 Kroner. Hvorfor læ-
ser man ikke snart om lignende store
Gaver iblandt os. Na, vi hører
jo om enkelte, men flere behøves.

Ved et Missionsmøde her i Sta-
plehurst fortalte en af Præsterne
om en ifrælselig Kvinde, som af
sine egne Midler underholdt 24
Missionærer paa Sedningemissions-
marken. Na, lad os tilskynde vort
Folk til at bringe store Ofre til
Herrens Sag — ogsaa til Mis-
sionen, i Australien om forment
— og blot ikke jamre over de store
Udgifter.

En Kirke i Penn Yan.

Pastor P. skriver: „Menigheden
i Omaha har nu i to Aar anmodet
om Hjælp til Oprettelsen af et Mis-
sionshjem, hvad Kredsen gerne vil-
de yde; men den har hidtil ikke
været i Stand til det.“ Jeg er af
den Mening, at er man i Omaha
fordig til at begynde et saadant
Hjem, da vil Nebraska's Kreds ogsaa
hjælpe. Men man kan ikke vente,
at der skal komme noget ind til
et Foretagende, som saa saa kender
noget til, og som ikke er bleven
lagt frem i Samfundets Blade.

Svar Marius Hansen.

En Kirke i Penn Yan.

Past. M. Matthiesen, der ved sid-
ste Aarssmøde blev optaget i vort
Samfund, har nu i c. 1½ Aar
gjort et trosfast Missionsarbejde i
den store danske Koloni ved Penn
Yan, N. Y. — Han har faaet en
Menighed stiftet, og der er gode
Betingselser for at den kan gaa frem-
ad.

Men den trænger meget
haardt til en Kirke.
Den eneste Tid, de kan faa en
Kirke at holde Gudstjeneste i, er
Søndag Eftermiddag, og det kos-
ter dem \$2.00 hver Gang.

Enhver, der har lidt forstaaelse
af Menighedsarbejde, vil indse, at
en væsentlig Betingelse for, at den
unge Menighed kan vokse og trives
baade ind- og udadtil, er, at den
kan faa sit eget Kirkehus at samles
i, indbyde til og samle Interessen
om.

Men den lille, unge Menighed
trænger til Venners Støtte for at
løse denne Opgave.

Pastor Matthiesen beder ikke di-
rette om Hjælp til en Kirke; men
han brænder det dejlige Skript-
sted: „Min Naade er dig nok“ i
Træstifter 27½ Kommer langt og
17 Kommer bredt og følger det
for \$2.50 til Fordel for en Kirke
i Penn Yan.

Disse Stykker er saa nydeligt ud-

førte, at de vil være en Pryd i det
fineste Parlor.

Prisen er billigere end noget til-
svarende i Butikkerne.

Pastor Matthiesen har en dob-
belt Sjenfig med dette Foretagende:
at hjælpe sin Menighed til den
Bellsignelse, en Kirke vil være for
den, og at bringe en Bellsignelse ind
i de forskelliges Hjem, hvor dette
dyrebare Ord „Min Naade er dig
nok“ maa faa en Plads.

Ved i Gaar at fremvise dette
Stykke i Kirken her i Westbrook,
fik jeg straks 16 Bestillinger, som
jeg nu sender.

Venner og Samfundssjæffende!
Vil I være med til at give vor
lille Sostermenighed i Penn Yan
nogle Sten til et Kirkehus og sam-
tidig bringe en Bellsignelse og en
Pryd ind i eders eget eller en Vens
Hjem, saa skynd eder at sende eders
Bestilling (helst ledsaget af Beta-
ling) til Rev. M. Matthiesen 412
Liberty Str., Penn Yan, N. Y.

Westbrook, Me., d. 12. Dec. 1910.
Chr. Christensen.

Mod Jul.

Der er noget i Luften, der minder
om Jul,
Is paa Ruden og Duft af Graner,
Det damper af Vagværk, det dufter
af Sul.

Og udenfor stryger de klingende
Kanon.

Der er Jæit og Forventning i høert
et Sind,
Der er Selligdage og ingen søgne,
Der stirres i Kaffeboonskilden ind
Af store, forundrende Barmesjnz.

Og alt, som Dagen og Vælet dør,
Og Mærket kommer, og Stjerner
tindre,
Saa er der noget herinde, der
lør —

Noget underligt bart i Menneskets
Jndre.

Noget, der danner sig Dag for
Dag
Af mørke Lanter og mørke Timer,
Af skuffet Lykke og bitret Nag,
Det dør, naar Julelokkerne kimer.

Sover bange Livd, hør en Joo-
mod's Drøm,
Svært daarligt Ord, der var langt
og løjet,
Det glider bort i en livsfrifl Strøm,
Der varmer Hjertet og væder Væit.

Der er noget i Luften — en Duft,
en Klang,
Noget, der minder om Vanndoms-
glæde,
En fjern og tungindig Juleklang
Der gør, at jeg midt i mit Smil
maa græde.

Noget, som griber som aldrig før,
Berufter Hjertet og gør det hvim-
mel

Og fører mig ad den brede Dør
Til Vanndommens festlige Jule-
himmel.
William.

Bor Stilling til andre
Kirker.

Af P. P. Thoreby.

II

Man lægger Mærke til, at Præ-
ster og Menigheder af den reform-
merke Kirke af og til forenes i Sam-
arbejde Congregationalist-Præsten
bytter Prædikestol med Presbyteri-
aneren eller med Metodisten, Papi-
stist-Præsten med Adventisten osv.
Og en Gang imellem forenes alle
Præster og Menigheder i en Vj om
at indkalde en reformert Præst eller
Missionær andet Steds fra til at
prædike for dem alle sammen en
Tid.

Undertiden har man indenfor vor
Kirke set noget ganske stort i dette;
og man har ment, at vi Lutheranere
burde gaa med og arbejde sammen
med de Reformerte ved saadanne Lei-
ligheder.

(Fortættles paa Side 8.)